

Script 'Kamperen is creperen'

Allard van Lenthe, avanlenthe@hetnet.nl, 06 15091147

Theatermonoloog gebaseerd op het verhaal 'Bingham en Co' van Levi Weemoedt.

Duur: 25 minuten

Locatie:

Een vlakke vloer theater of in en bij een De Waard-tent op een camping.

Het publiek zit voor of in de tent, die wel of niet in elkaar zakt.

In dit script ga ik uit van een voorstelling in een vlakke vloer theater met een ingepakte De Waardtent en oud kampeerspullen.

Attributen: een De Waard-tent, een kampeerstoeltje, primus, oud fototoestel, draagbare radio, en gasfles, een banjo, een staande fietspomp, enz

Kleding: ouderwetse kampeerkleding.

Begin

(Bekijkt de tent)

Deze De Waard-tent is 30 jaar oud en misschien gaat hij nog wel 30 jaar mee.

De Rolls Royce onder de tenten.

Je bent er drie uur mee bezig om 'm op te zetten, maar dan staat ie ook als een huis.

Althans, dat dacht ik, dat dachten we, mijn zus, mijn vader en moeder en ik, bij onze allereerste kampeervakantie in Sauerland: we gingen met tent en al de lucht in.

Kamperen in Duitsland in Sauerland, zoiets heb je nog nooit meegemaakt!

We gaan met de Volkswagen-kever en we nemen mee.... alle spullen, die we thuis ook gebruiken: pannen, dekens, conservenblikjes, de koffiemolen, de zinken afwasteil, de stofzuiger, de fietspomp, kleren, veel kleren, veel eten.

Alles wordt op de imperiaal van de Volkswagen-kever gehesen.

Het kost een halve dag voordat alle huishoudspullen en de tent zijn in- en opgeladen.

Mijn vader staat op het keukentrapje gebogen over het imperiaal, hij hijgt, hij sjort, hij haalt door, hij gooit over.. en weer naar de andere kant van de auto: doorhalen, overgooien.

Jammer, maar het stouwertalent van mijn vader is niet echt bestand tegen het systeemloos aanreiken van de meest ontmoedigende voorwerpen door mijn moeder.

-Moet dat perse ook mee?

-Ja, dat moet perse ook mee.

Uiteindelijk zit alles vast. Stevig vastgeknoopt. Muurvast.

Knopen kan mijn vader als de beste.

O, wee, als hij de veters van je schoenen strikt, ze zitten voor het leven vast.

Mijn zusje heeft eens een hele middag huilend rond gelopen in de bloedhete zon met haar capuchon op. Mijn vader had 's morgens, toen er een buitje dreigde, de koordjes stevig onder haar kin vastgesnoerd. Was niet meer los te krijgen.

Bij mij heeft hij eens een pakje vastgebonden op de bagagedrager van mijn fiets.

Kreeg ik ook van z'n lang zal ze leven niet los.

Nergens, nergens een beginnetje...eindjes touw, daar heeft mijn vader een hekel aan. Hij knipt de eindjes altijd vlak boven de knoop af. Ik heb toen van pure ellende mijn fiets in elkaar getrapt.

Als alles muurvast op de imperiaal zit, kunnen we vertrekken.
De vakantie kan beginnen.
Iedereen staat stijf van de spanning.
Instappen en wegwezen, zegt mijn vader.

(Gaat zitten, wacht even)

De Volkswagen-kever start in één keer.
Dat is een opluchting, want meestal start de Volkswage.-kever niet. Niet na één keer, maar ook niet na 10 keer, ook niet na 20 keer en dan is de accu leeg.
Nu start de Volkswagen-kever gelukkig in één keer, nu gaan we, we zwaaien blij naar de burens en de vriendjes, nou ja, laat dat blij er maar af.

De stemming wordt er de eerste honderd kilometer niet beter op.
De conversatie tussen mijn ouders beperkte zich tot het opsommen van artikelen 'die ook wel weer vergeten zullen zijn'.
Mijn vader fluit af en toe een deuntje en zet af en toe een liedje in.
Van je hele hola, hou er de moed maar in..
Niemand zingt mee.
Mijn moeder doet ook een duit in het zakje. Zij kijkt over haar schouder heen naar ons en vraagt:
-Kunnen jullie ons nog volgen?
We vinden het heel lang duren, dat volgen.

Een mijlpaal onderweg is natuurlijk het passeren van de Duitse grens.
Mijn vader steekt bij die bijzondere gelegenheid een stinksigaar aan.
-Mag het raampje open?
-Nee, dan tocht het!
Lekker uitblazen en daar komt weer een rookwolk naar de achterbank.
-Kijk maar naar buiten. Dat helpt tegen de misselijkheid.

Wanneer we een Nederlandse auto zien, zwaaien we enthousiast, maar daar moeten we mee ophouden, want mijn vader zegt
-We gaan niet naar Duitsland om dan tegen Nederlanders te zwaaien hoor!
Om de verveling tegen te gaan, maken m'n zus en ik aantekeningen in een dagboekje.
Nou ja, aantekeningen...ik schrijf de plaatsnamen op, die ik voorbij zie schieten: Altenberge, Ascheberg, Overberge, Arnsberg, Eversberg, Olsberg, Andreasberg Winterberg.....
Winterberg: We zijn er!

(Staat op, kijkt rond).
Bergen! Mooi!
Een camping bij een boer.
Een weiland op een heuvel, een weiland dat voor het vee te steil en te bonkig is.
Helpen!
De tent moet worden opgezet.
Van dat helpen komt niet veel terecht.

We houden de tentstokken of te hoog of te laag, zodat de aansluiting met die van mijn vader pas na veel gepor en geprik tot stand komt.

-Ik kan het beter alleen doen, zegt mijn vader.

Dat is ook zo, dus mijn vader is 3 uur bezig en wij wachten 3 uur tot hij klaar is.

Dan staat de tent!

Mijn vader loopt er trots als een pauw omheen, hij trekt hier en daar een scheerlijn aan.

(Zet het gastoestel klaar)

Het is tijd voor het avondeten.

Mijn vader kookt, er in de tent worden gekookt, want het is gaan regenen.

Mijn vader maakt blikken open en maakt de inhoud warm op een primus.

Die primus is zijn grootste trots, niemand mag eraan komen.

Mijn vader kookt en mijn moeder heeft de taak om groente te snijden en op commando aan mijn vader aan te geven.

Ondertussen zitten wij achter in de tent in ons dagboekje te schrijven.

Ik schrijf 'Papa heeft een korte broek aan en hele witte benen. Melkflessen, zegt mama'.

Mama lacht daar hard om. Ik ook'.

De grond beweegt onder ons. Dat zijn mollen, zegt papa : sla ze maar op hun kop!

(Blaast een luchtbed op)

Na het eten moeten we met de mond de luchtbedden opblazen, want met een fietspomp lukt het niet.

Duizelig word je daarvan en ik weer misselijk.

Het wordt donker, mijn vader zet liedjes in met zijn banjo, maar de stemming komt er niet in.

Het wordt donker, ik ga naar de wc, het gaat regenen?

Het gaat ook hard waaien.

De tent flappert.

Gaat dat wel goed papa?

Zingen jongens!

Ineens beukt er een enorme windstoot op de tent en krijgt er een scheur van het nok naar beneden

-Godverdomme, zegt mijn vader en direct zit iedereen rechtop.

De tent begint te schokken als een gek, de storm krijgt greep op de binnenkant.

-Aan de tentstokken! schreeuwt mijn vader

En daar zitten we, ieder aan een stok.

Alles fladdert om ons heen, de potten en pannen vliegen ons om de oren, de gasfles van 50 kilo valt tegen me aan....

Ineens stort het tentdoek naar beneden en zitten we in het pikkedonker.

Het besef dat alles wegwaait, dat alles verdwijnt, heb ik nooit beter gevoeld dan tijdens die kampeervakantie met mijn ouders in Sauerland.

Het is een bijna-dood-ervaring.

En dan één zonder licht aan het eind van de tunnel.

We blijven onder het tentdoek liggen, wat moeten we anders, we vallen in slaap.

(Loopt weg)

Wanneer ik wakker wordt, werk ik me onder het natte tentdoek uit, ik moet nodig plassen.

Buiten wordt ik verblind door een stekende zon.

(Komt terug)

Mijn vader is bezig de gescheurde doeken rond een tentstok op te hangen.

Hij zingt 'Hele hola, hou er de moed maar in', hij knoopt de doeken heel zorgvuldig vast in de punt, knopen kan hij als de beste.

-Na regen komt zonneschijn, dat zie je maar weer.

'Mam, wat is er gebeurd !?'

'Dat weet je toch! Kamperen is creperen'

Ik schrijf in mijn dagboek: 'Papa maakt een indianentent. Ik wil naar huis.

-Gaan we naar huis pap?

-Ben jij gek! We zijn er pas...We hebben voor een week gereserveerd.

We gaan elke dag uren wandelen

Hou er de moed maar in.

Ook zingen we dan tot treurend toe: Kumbaya en Mien met de mandolien, Kaatje met haar mondharmonicaatje.

Het is goed gekomen met de tent.

Na een week gaan we weer naar huis, inpakken en wegwezen.

Even zijn we nog in paniek: de Volkswagen-kever start niet.

-Geen nood, we staan op een heuvel!

M'n vader laat de Volkswagen-kever naar beneden glijden, de motor wordt in de eerste versnelling aangedreven.

Hij durft op de terugweg niet te stoppen, alleen bij een takstation, daar tankt hij met de motor aan.

Wanneer we thuis komen, legt mijn vader onze De Waard tent meteen onder de naaimachine, hij repareert ieder stukje dat los hangt.

-Dan ligt ie vast klaar voor het volgende jaar.

Nee, de eerste kampeervakantie is niet de laatste: ieder jaar gaat onze familie erop uit met de De Waard tent, van je hele hola, hou er de moed maar in.

Einde.